

Enkele grote feiten van het christendom

door: J.N. Darby

Efeziërs 1:8-14

Een bijzondere eigenschap van het christendom is, dat het zich niet verliest in ijdele speculaties (bespiegelingen) over de toestand van de mens of over de daden van God. Het gaat om de feiten. Het neemt de mensen zoals ze zijn, met de Bijbel of zonder de Bijbel – de Joden, die de wet hadden en de heidenen, die de wet niet hadden.

Filosofen zeggen wat de mens kan zijn of zou moeten zijn, maar niet één zal ons zeggen, wat de mens in werkelijkheid is. Na 6000 jaar zijn er mensen, die mij van alles willen laten begrijpen. Maar de realiteit is dat er mensen zijn die hun bejaarde ouders doden, die de weduwen verbranden, en overal heerst er bederf en verval. Men kan redeneren over wat God en de mens zouden kunnen zijn, maar bovengenoemde zaken zijn de feiten. Zelfs in de door de mens gemaakte godsdiensten, bestuurt *bijgeloof* het hart van de mens. Er zijn zoveel opvattingen en systemen, wat moet je geloven? Ik begrijp er niets van. Er zijn geen twee mensen met dezelfde mening. Op die basis kan ik niet in relatie staan met God, als ik een ziel te verliezen heb.

Ongetwijfeld, veel feiten bewijzen mij de goedheid en wijsheid van God, maar daarnaast is alles een raadsel. Met welke God wil men mij in relatie brengen? Heeft God de ellende veroorzaakt? Wat betekent dat verval van allerlei aard, aanbidding van beesten, boze geesten enz.? Het is vreemd dat men zoveel dingen schrijft, dat men zoveel armelijke, onzekere zaken beweert, maar de ernst van de morele toestand van de mensen, die in de Bijbel met zoveel waarheid wordt vastgesteld, buiten beschouwing laat.

Maar ik vind ook andere feiten in deze goddelijke openbaring, namelijk de komst van een Persoon in deze wereld. Het christendom bestaat niet uit een leer, maar uit een Persoon, die het onderwerp is van de leer van de Schrift. Wie in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven. Het is de persoonlijke openbaring van God in deze wereld. Ik word tegenover God geplaatst om van Hem te leren Wie Hij is. In heel deze raadselachtige wereld, zie ik dus God Zelf in Christus. Ik heb in de eerste plaats met *Hem* te maken, en niet met anderen die even onwetend zijn als ik. De apostelen hebben in deze wereld God geopenbaard in het vlees gezien en gekend. En toen ik de waarheid van het christendom heb aangenomen, heb ik God gevonden. Het is niet een

theorie over God of een voorstelling van God, maar God *Zelf*. Dat is zo kostbaar voor de gelovige, omdat hij God in Christus heeft gevonden. Ik heb in Hem een volmaakte goedheid gevonden en een volmaakt voorbeeld als Mens, met een kracht die de mens zelf niet bezit en met een onveranderlijke liefde. Ik ken Hem nu en heb Hem voor eeuwig gevonden. Hij heeft mij Zijn liefde betuigd, ondanks al mijn fouten, mijn ellende en mijn onwetendheid om Hem te begrijpen; en Hij kan niet veranderen. Dat wordt mij in Christus voorgesteld. Het is geen speculatie of bespiegeling, maar een feit.

Christus aldus geopenbaard te midden van het kwaad, is de sleutel tot het voornemen van God “*aangaande de bedeling van de volheid der tijden*” (Ef. 1:10). God wil dat ik dit toneel van kwaad doortrek met de kennis van Hem Zelf en met de kracht van het goddelijke leven dat Hij mij geeft. De tijd zal aanbreken van deze volheid der tijden, de vervulling der tijden – niet de eeuwigheid – waarin God alle dingen zal regelen naar Zijn gedachten. Hij wil in Christus alle dingen onder één Hoofd tezamen brengen. Dat is nog niet gebeurd, maar wij zijn nu al erfgenamen gemaakt in Hem, en wij zien ernaar uit dat al het geschapene wordt samengebracht onder Christus als Erfgenaam en wij als mede-erfgenamen.

Als wij een blik werpen op de huidige toestand van deze wereld, waarin God het resultaat van Zijn wegen in genade zal ontvouwen, zien wij daar alles in wanorde. Twee derde deel van de mensheid is gedompeld in afgoderij. Omdat zij God niet wilden verheerlijken als God, hebben zij Hem zich voorgesteld naar hun hart zonder kennis en een beeld zonder verstand ervan gemaakt. *Zij* hebben de voorstelling van wat God moet zijn niet bewaard, en *God* heeft niet toegestaan dat zij de idee van wat de mens zou moeten zijn konden bewaren. Dat is de wanorde die er is in deze wereld, om nog maar niet te spreken over de christelijke wereld. De wil van God is alle dingen in Christus samen te brengen. “*Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen en door Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen*” (Kol. 1:19). God heeft Hem “*tot Erfgenaam van alle dingen*” gesteld (Hebr. 1:2), en onze positie als mede-erfgenamen in Hem, is al bepaald. Wij zijn verzoend met God, maar de bijbelse orde is nog niet hersteld. Volgens Psalm 8, aangehaald

in Efeziërs 1:22, zullen alle dingen aan de voeten van Christus onderworpen worden – met uitzondering natuurlijk van God Zelf, die ze aan Hem heeft onderworpen (1 Kor. 15:27). Het gaat daar niet om de boosdoeners, Zijn vijanden, die als een voetbank voor Zijn voeten worden gelegd om te worden geoordeeld (Ps. 110:1). Maar het gaat om de hele schepping die in overeenstemming met Gods voornemen onder de heerschappij van de Mens Christus Jezus wordt samengebracht. Hij heeft recht daarop, omdat Hij de Schepper Zelf is en tevens de Zoon, de Erfgenaam. Maar ook omdat het voornemen van God is, alle dingen onder het gezag van de Mensenzoon te plaatsen. Hij is (1) de God die alles geschapen heeft, (2) de Zoon die alles erft en (3) de Mens die alle dingen onder Zijn voeten geplaatst moet hebben.

Maar zal Christus die erfenis alleen in bezit nemen? Hij is de Erfgenaam met vele broeders. God wil ons in alles aan Christus gelijkvormig maken en Hij laat ons *met Hem* erven. Dat zijn geen leerstellingen, maar feiten. De leer komt voort uit de feiten, reeds volbracht of nog te volbrengen. Daarin zien wij niet alleen het raadsbesluit van God, maar ook het karakter van God. Ik mag Hem kennen en weten Wie Hij voor mij is, in de omstandigheden waarin ik mij bevind. En ik weet ook wat Hij met mij zal doen.

Bij de eerste komst van Christus heeft God laten zien, wat *Hij* voor mij is en wat *ik* ben. Bij de tweede komst zal Hij tonen wat Hij met mij zal doen en wat ik zal zijn door de hand en de kracht van God. In Christus heb ik – als ik zie Wie Hij is – de kennis van de genade die mij is betoond. God zal Christus tot Hoofd van alle dingen maken, maar Hij heeft Hem als Hoofd over alles *gegeven aan de Gemeente* (Ef. 1:23). God plaatst ons met Hem in alles wat de mens moet zijn, tot lof van Zijn heerlijkheid.

Zo is het met hen die vooraf in Christus gehoopt hebben (de Joden die in Hem geloofd hebben vóór Zijn komst), en met hen die ook in Hem geloofd hebben, nadat zij het woord van de waarheid gehoord hebben. *“In Wie u ook, toen u geloofd hebt, verzegeld bent met de Heilige Geest van de belofte”* (Ef. 1:13). Zij hebben weliswaar nog niet de erfenis, maar wel het *onderpand* van deze erfenis. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen als onderpand. Dat is geen gefilosofeer, maar wij bezitten Hem; het is een feit. De wereld gelooft alleen maar wat ze ziet. De wereld heeft dan ook niet de Heilige Geest, zoals de Heer gezegd heeft: *“die de wereld niet kan ontvangen, omdat zij Hem niet aanschouwt en Hem niet kent; u kent Hem”*. Waarom? *“Omdat Hij bij u blijft en in u zal zijn”* (Joh. 14:17).

Iemand die de Heilige Geest heeft ontvangen, weet Wie Hij is, omdat Hij in hem woont. Het is onmogelijk dat Hij in mij is en in mij werkt, zonder dat ik de gevolgen van Zijn tegenwoordigheid bemerk. Ik kan niet gelukkig zijn vanwege de tegenwoordigheid van God, zonder dat ook te *weten*. Ik kan het misschien niet verklaren, maar de gevolgen zijn aanwezig. Bijvoorbeeld, een driftig mens wordt zachtmoedig. De wereld weet dat wanneer het christendom echt is, het

ook *gevolgen* voortbrengt. Men zegt: ‘Er zijn zoveel huichelaars’. Dat is waar, maar er is alleen vals geld omdat er ook echt geld is. Dronkenschap kent geen huichelaars. Er zijn alleen slechte christenen, omdat er ware christenen zijn.

We wijzen erop dat allen die verzegeld zijn met de Heilige Geest van de belofte, personen zijn die *geloofd* hebben. Men claimt vaak de inwoning van de Heilige Geest vanwege de nieuwe geboorte of wedergeboorte, maar dit zijn twee onderscheiden zaken. God zet Zijn zegel niet op het vlees. Dat de Geest voor ons welzijn zorgt, is iets anders dan verzegelen wat goed is. Dat Hij de geestelijke geboorte bewerkt, is iets anders dan het zegel zetten op het nieuwe leven dat geboren is. God erkent niet iemand die dood is als iemand die verzegeld is. Hij werkt in hem om hem levend te maken, maar die werking is niet het zegel. Mij overtuigen van zonde, is niet mij verzegelen of zalven. Want *“omdat u zonen bent, heeft God de Geest van Zijn Zoon in onze harten uitgezonden”* (Gal. 4:6). Christus Zelf is als Mens op aarde uit de Heilige Geest geboren, en dertig jaar later met de Heilige Geest verzegeld. Wat ons betreft, wij worden geboren uit water en Geest, en het is mogelijk dat wij heel wat later gezalfd worden. Het leven van God ontvangen is iets anders dan het feit dat God in mij woont. Iemand waarin God werkt, hoeft niet de gedachte te hebben een kind van God te zijn. Maar als de Geest van zoonschap in hem is, zegt hij: “Abba Vader”.

“Het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis” (vs. 13), is iets anders dan het evangelie van het koninkrijk of welke andere blijde boodschap dan ook. Het is het evangelie van de behoudenis, het volle evangelie. De prediking dat mensen zich moeten bekeren is eigenlijk geen blijde boodschap. Ook de prediking van de wedergeboorte niet, want het is geen blijde boodschap om te moeten zeggen: ‘U moet opnieuw geboren worden’. De blijde boodschap *brengt* iets in plaats van iets te *eisen*. De waarheid is dus niet altijd een blijde boodschap. God eist heiligheid, dat is de waarheid; het is echter geen blijde boodschap voor iemand die niet in staat is heilig te zijn. Maar als God zegt dat Hij ons tuchtigt om ons deelgenoten te maken van Zijn heiligheid, is dat een blijde tijding; want *ik* bezit die heiligheid niet, maar *Hij* geeft ze. Op dezelfde manier is de boodschap van het heil voor hen die verloren zijn een blijde boodschap.

Als ik iemand zie die pogingen doet om de hemel te verdienen, dan zeg ik: ‘Ga uw gang, u voelt geen behoefte om gered te worden, omdat u meent dat u niet verloren bent!’ Christus, de laatste Adam, is niet op aarde gekomen omdat er iets goeds was in de eerste Adam. De blijde boodschap die mij verkondigd is, is niets minder dan mijn behoudenis. En die wordt mij geschonken, omdat ik het nodig had om gered te worden. Als er enig goed in de mens was geweest, zou hij niet gered hoeven te worden. Maar hij is *verloren*. De mens wordt niet meer op de proef gesteld om te weten of hij zichzelf kan redden; het bewijs daarvan is geleverd. Het is bewezen in de vierduizend jaar voordat

Christus kwam, vóór en onder de wet. De bewijslast werd afgerond tijdens het leven en het sterven van Christus. Het is duidelijk aangetoond dat de mens onherstelbaar zondig is. Hij heeft Christus niet gewild, evenals hij de wet niet heeft gewild. Hij toonde liever zonder wet te willen zijn, en zonder God, om onbelemmerd zijn *eigen* wil te kunnen doen.

Ieder mens weet dat hij de zonde liefheeft, en dat hij zijn kind niet zou willen verhinderen te leren en te weten wat hij zelf heeft geleerd en geweten. Dat is zijn manier van denken en zijn levensbeschouwing; en vanuit dat standpunt heeft hij gelijk. Maar zie, God komt Zelf in Christus in de wereld – als de laatste Adam, God geopenbaard in het vlees. Voordat Hij echter over *gerechtigheid* spreekt, is de *genade* méér dan overvloedig daar waar de zonde overvloedig was. *God* kwam tot de mens, niet de *mens* tot God. Christus plaatste Zichzelf in dezelfde omstandigheden waarin de mens zich bevond. Hij werkte als timmerman. Hij werd verzocht in alle dingen waarin de mens verzocht kan worden. Hij onderging de doop van de bekering, alsof Hij die nodig had. Hij ging naar de woestijn om verzocht te worden door de duivel en Hij overwon hem, bond de sterke en roofde zijn goederen – terwijl de eerste mens de satan geloofde in plaats van hem te weerstaan. De gevolgen van de zonde – dood, ziekte, bezetenheid, honger – verdwenen op het woord van de Heer Jezus.

Maar deze overvloedige genade was niet voldoende. De mens heeft de zonde lief boven God, hij houdt er niet van God zo dicht bij zich te hebben. De Gadarenen, “*toen zij Hem zagen, smeekten Hem uit hun gebied te vertrekken*” (Matt. 8:34). Dat is niet alleen het gevolg van de werking van de boze in de mens, maar het is de mens zelf die God niet kan liefhebben. Wat het vlees bedenkt, is vijandschap tegen God.

Hield God nu op de wereld lief te hebben? Kende Hij de toestand van het hart van de mens niet? Christus Zelf had verklaard hoe die was. In plaats van op te houden, ging God de mens uit zijn vreselijke toestand redden. Satan zei als het ware tegen de Heer: ‘Als U borg wilt staan voor deze zondaars, moet U de gevolgen daarvan dragen’. En God zei: ‘Dat is volkomen juist’. En de Heer Jezus zei: ‘Ik *zal* de gevolgen ervan dragen’. Zo heerste de genade, de genade ging verder en hoger dan de zonde.

Christus is tot aan het einde op de proef gesteld. Hij was in “*zware strijd. En zijn zweet werd als grote bloeddruppels, die op de aarde vielen*” (Luk. 22:44). Hij was in doodsangst. Hij bad in het volle bewustzijn van wat de dood is, maar Hij was volmaakt onderworpen. Dat is geen speculatie, maar een feit. En wat ook een feit is: dat Jezus op het kruis van God *verlaten* is geweest. Zonder het kruis zou er geen evangelie van onze behoudenis zijn geweest. Hij had onze zaak op Zich genomen. Christus werd beladen met onze zonden en Hij onderging het rechtvaardig oordeel van God. Hij, de volmaakt gehoorzame Mens, werd van God verlaten. Zijn dood was niet het

voorbeeld van het sterven van een rechtvaardige. Stefanus zou daarvan een goed voorbeeld zijn. Maar bij de Heer vinden wij zoiets niet. Hij was de Mens, die van God werd verlaten nadat Hij *heel* Zijn leven rechtvaardig was geweest. Hoe zou Hij op die manier een voorbeeld voor anderen kunnen zijn geweest? De dood van Jezus droeg ook niet het karakter van de toestand van een rechtvaardige voor het aangezicht van God. Het was die van een Mens, die met onze zonden beladen was, omdat Hij ze op Zich genomen had. Heel Zijn leven had Hij geleden omwille van de gerechtigheid, en toen werd Hij in het geheel niet verlaten. “*Zijn er niet twaalf uren in de dag?*” – zo zei Hij en Hij gebruikte die zonder ophouden en zonder vrees om de wil van God te doen. Maar op het kruis heeft Hij van de kant van de mens geleden omwille van de gerechtigheid, van de kant van God echter vanwege de zonde. Dit lijden, deze dood *moest* plaatshebben, opdat Hij – nadat Hij de overwinning over de dood had behaald – kon zeggen: “*Ik zal Uw naam aan mijn broeders verkondigen*” (Ps. 22:22; Hebr. 2:12).

Dat is het evangelie van onze behoudenis. Hij heeft uit de hand van God ontvangen wat ik verdiend had als zondaar; daarna komt de gerechtigheid. Hij is Jezus Christus, de Rechtvaardige, het zoenoffer voor onze zonden. Deze Rechtvaardige zit nu aan de rechterhand van God. Hij had gezegd: “*Verheerlijk Mij, Vader*”. En God zei tot Hem: “*Zit aan Mijn rechterhand*”. Hij is de hemelse heerlijkheid waardig, omdat Zijn morele heerlijkheid voor God heeft geschitterd op aarde. Dat is de plaats van de nieuwe mens naar de gerechtigheid. “*Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem*” (2 Kor. 5:21).

Hij komt ons de behoudenis aankondigen: “*Gij, die de HERE vreest, looft Hem, verheerlijk Hem, gij ganse nageslacht van Jakob, en hebt ontzag voor Hem, gij ganse nageslacht van Israël*” (Ps. 22:23). Hij neemt plaats aan de rechterhand van God en Hij neemt plaats in het midden van de Gemeente. De gerechtigheid is volbracht, de genade heerst en de voorwerpen van die genade worden mede-erfgenamen genoemd.

Hij is Zelf neergedaald in het modderige slijk en heeft ons eruit gehaald zoals wij waren. Hij heeft aan God de gerechtigheid voorgesteld. De liefde is *neergedaald* van de troon van God, de gerechtigheid is uit de dood *opgestegen* tot in de troon van God. Ik heb de zekerheid van de gerechtigheid voor Gods aangezicht; in Christus is die mijn deel. De genade werkt in redding, als ik zo mijn plaats voor God inneem naar de gerechtigheid van Christus.

Ik ben nu een kind, een erfgenaam van God. De eerste Adam toont mij mijn plaats als gevallen mens, de tweede Adam toont mij mijn plaats als mens in Christus. Christus is uit de dood opgestaan. Nu is er geen kwestie van zonde of oordeel meer, er is niets anders dan genade. Hij haast zich om aan Zijn broeders te verklaren, dat Hij opvaart naar Zijn Vader en hun Vader, Zijn God en hun God (Joh. 20:17). Hij heeft *hun* plaats ingenomen onder de zonde; zij krijgen *Zijn*

plaats in de gerechtigheid. Het is volbracht, en Zijn broeders moeten ervan genieten. Het is kostelijker *broeders* van *Hem* te zijn, dan de erfenis te ontvangen. Ik heb mijn plaats voor God, en het is de plaats van Christus. Alle dingen zijn nieuw gemaakt. *“Als iemand in Christus is (...) een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het is alles nieuw geworden”* (2 Kor. 5:17). Wij waren in de oude schepping, maar nu zijn wij in de nieuwe schepping als eerstelingen van de gerechtigheid.

Hij leed alléén onder de toorn van God, en niemand kon Zijn lijden begrijpen: *“Mijn God, Mijn God, waarom...?”* Maar toen het werk volbracht was en Hij was opgestaan, hief Hij de lofzang aan. Zijn broeders zingen nu met Hem. En God kan bevestigen dat wij *“gerechtigheid van God in Hem”* zijn. De Heilige Geest is gegeven als het zegel. De Heer heeft gezegd: *“Want als Ik niet wegga, zal de Voorspraak niet tot u*

komen; maar als Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden” (Joh. 16:7). Nu Hij eenmaal de gerechtigheid aan God heeft voorgesteld, kan Hij de Heilige Geest geven aan hen die geloven. De heidenen stonden buiten de beloften, maar de Heer Jezus noemde de Zijnen Zijn *“broeders”*, toen Hij naar de hemel ging. Hij is in de hemel en daar is geen kwestie meer van Jood en Griek. Er zijn nu alleen maar gelovigen in een Christus, die leeft in de hemel. God plaatste Zijn zegel op Cornelius, voordat de Gemeente het zegel op hem had kunnen zetten. Wij hebben niet slechts beloften, maar werkelijkheden. Onze behoudenis is geen belofte, maar een door Christus volbrachte realiteit. *“De verlossing van de verkregen bezitting”* is nog toekomstig, maar de erfgenamen van Christus hebben de Heilige Geest als onderpand, zodat zij nu al en straks volkomen *“tot lof van Zijn heerlijkheid”* zullen zijn.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1969-45](#)

Titel: [Quelques grands faits du christianisme](#)

© Oude Sporen 2007